

Κ' ἦρθε ἡ χαραυγὴ, — λαγοκοιμώμουνα, —
 Τῆ γλυκεῖα χαρὰ νὰ μεταφέρει :
 Ἐνοιωσα ν' ἀπλώνεται στὸν κόρφο μου
 Τοῦ παιδιοῦ μου τ' ἀπλερο τὸ χέρι.

II

Νά ὁ Θύρσης. Ἀπαλὰ βαστᾷ νιογέννητο ἓνα ἀρνάκι.
 — ὦ Θύρση, τὸ σαλάγισμα σταμάτησε λιγάκι.
 Μὲ θλιβερὰ βελάσματα ἢ μάννα σ' ἀκολουθάει.
 Γιὰ βάλ' το χάμου, πλάϊ τῆς τρικλιζοντας νὰ πάη.

III

Τώρα νοιώθω πλέρια τῆ ζωῆ μου,
 Τὸ στήθος, τὰ χέρια, τὸ κορμί μου.

Μὲς τὸ στήθος, ὦ μητέρα, νοιώθω
 Δυνατὴ καρδιά κι' ἀντρικιο πόθο.

Μὰ κι' ἡ Ἑλένη μὲ τῆ χρυσῆ ζώνη,
 Σὰν τὸ στάχυ γλήγορα μεστόνει.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ.

N. ΧΑΝΤΖΑΡΑΣ

Ο ΝΟΩΝ ΝΟΗΤΩ.

Τῶν πουλουδιῶνε μὴ ζουλεύεις
 τίς χάρες, ὅσο κι' ἂν φαντάζουν
 τίς οἴζεις των χωμένες ἔχουν
 ἕτῃν κόπρο κι' ἄς πολυευωδιάζουν.

Τοῦ σταλαχτίτη ἄς σε μαγεύει
 τ' ἀνεύοδο, ἀλλ' ἀγνὸ ἀνθοβόλι,
 ποὺ ζεῖ κι' ἀξαίνει ἀπὸ τὸ δάκρυ
 ποὺ ἀφίνουν τῆς σηληγᾶς οἱ θόλοι.

ΔΙΛΗΜΜΑ.

Νανάγιο ὁ ἔρμος καπετάνιος
 παληές του δόξες συλλογᾶται
 μιὰ μέρα τὸν τιμοῦσαν ὄλοι,
 τώρα κανεῖς δέν τον θυμᾶται.

Κι' αὐτοί, ποὺ ὡς χτῆς τὸν εὐλογοῦσαν,
 ἀδιάφοροι περνοῦν καὶ ξένοι !
 Σὰν πέσουν τὰ καρᾶβια του ἔξω,
 νὰ ζῆ κανεῖς ἢ νὰ πεθαίνῃ ;

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Γιορτάζει απόψε, για τή νίκη
τῶν ἔνδοξων παλληκαριῶ μας,
ὁ προὔχοντας καὶ καλεσμένους
ἔχει ὅ,τι ἀξίζει ἕστο χωριό μας.

Ἡ σάλα φωταγωγημένη,
σὲ λίγο κι' ὁ χορὸς ἀρχίζει·
ἔξω ὁ βορηᾶς λυσομανίει,
ἕστα κορφοβούνια θὰ χιονίζει.

Πολεμιστᾶδων γυναικοῦλες
ἕστη ροῦγα κάτω στριμωγμένες
λίγ' ἀποφάγια κατεροῦνε.

Γιορτάζει ἐπάνω τὸ παλάτι
κι' αὐτὲς σὲ ράκη τυλιγμένες
τοὺς ἀφεντᾶδες εὐλογοῦνε!

MALLAWI, ΑἴΓΥΠΤΟΥ, 15.12.19.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΔΥΟ ΣΟΝΕΤΑ.

ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟΝ ΗΛΙΑΔΗ.

Θείας Σοφίας κρούσταλλη πηγή τὰ δυό σου χεῖλη
Καὶ ξεδιψοῦν τὰ χεῖλια μου, Καλέ, τὰ ἡλιοφρομένα.
"ὦ! ἡ κατάτυφλη νυχτιά... Θυμᾶσαι; Τὰ κλεισμένα
Μᾶτια μου, Ἐσὸν τᾶνοιξες· κι' ἀπ' τὴν Ὁραία Πύλη

Ἄδηγητὴς μου μᾶμπασες στὸ Ἱερό· τοῦ Ἀπρίλη
Τὸν Ἥλιο μοῦ φανέρωσες· καὶ λόγια ποῦ ἐγέννα
Ἡ ξέχωρη ἀγάπη σου μᾶπήλωσαν τὰ φρένα
Ἀπάνου ἀπ' τὰ ἐγκόσμη κι' ἀπάνου ἀπὸ τὴν Ὀγλή.

Κ' εἶδα τὸ Φῶς κι' ἐγνώρισα τὴν ἄφραστην Ἀλήθεια.
Καὶ τᾶκριβὸ τὸ χέρι σου πάντ' ἀπλωτὸ εἰς βοήθεια
Ὅσες φορὲς κι' ἄδειλιασα σὶς τρικυμίες τοῦ κόσμου...

Τώρα τοῦ νοῦ μου κι' ἄδεθοῦνε τάτια σὲ στεφάνι
Γιὰ τὰ μαλλιά σου ἀρμονικό, καὶ τοῦτο δὲ θὰ φτάνει
—Καὶ πῶς νὰ φτάσει;—γιὰ νὰ πεῖ τὸ νοιώθω γιὰ Σὲ ἐντός μου!

ΣΤΟ ΝΙΚΟ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ.

Τὸν κῆπο μου ἡ μαρτιάτικη χαδέβει καλωσύνη.
Γιομάτος ἥλιο καὶ χαρά. Κι' ἀπ' τὴν ἀθοπλημύρα
Οἱ πεταλοῦδες μέθυσαν κι' ὅλα τὰ φέρουν γύρα
Καὶ σπαταλέβουν τὰ φιλιὰ. Σ' ἀτέλειωτη γαλήνη